

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: F. S.
bytem

zastoupen Mgr. Bc. Vlastimilem Slanařem
advokátem se sídlem Krušínova 140/1, 644 00 Brno-Útěchov

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlím Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j. JMK 63353/2018,
sp. zn. S-JMK 54474/2018/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j. JMK 63353/2018, sp. zn. S-JMK 54474/2018/OD/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravních a správních agend, ze dne 26. 3. 2018, č. j. MUHOCJ 21592/2018/DSA/OP/Lu, sp. zn. MUHO 16331/2017/DSA (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, ust. § 125c odst. 1 písm. d) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupkového jednání se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 11. 2017 v 9:24 hod., v katastru obce Hodonín, na silnici I/55 v křižovatce se silnicí II/432, ve směru jízdy na obec Rohatec, jako řidič vozidla tov. zn. A., RZ:, v soupravě s přívěsem tov. zn. A., RZ:, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou dopravní značkou B20a na 70 km/h o 24 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost 97 km/h, která byla po zohlednění tolerance měřicího zařízení snížena na rychlost 94 km/h.
4. Dále bylo žalobci kladeno za vinu, že se po pozitivním výsledku na přítomnost alkoholu v dechu, zjištěným dechovou, ale neverifikovanou zkouškou pomocí přístroje Dräger a řádném poučení, odmítl podrobit v Nemocnici TGM Hodonín na výzvu policisty lékařskému vyšetření odběrem krve pro zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
5. Současně měl žalobce řídit vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Kontrolou technického stavu ze strany hlídky Policie ČR bylo zjištěno nadměrné opotřebení obou předních pneumatik, jejichž činná plocha nedosahovala 1,6 mm v celé šířce běhounu, přičemž míra opotřebení dosáhla úrovně indikátorů opotřebení TWI, umístěných v hlavních dezénových drážkách.
6. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

7. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. V tomto kontextu připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybňoval spáchání přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti a použití technicky nezpůsobilého vozidla. V odvolání žalobce napadl pouze výrok o spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z toho důvodu se žalovaný podrobněji zabýval přezkumem prvostupňového rozhodnutí pouze v rozsahu rozhodnutí o tomto přestupku.
8. K odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že bylo spáchání daného přestupku spolehlivě prokázáno, neboť je z podkladů založených ve správním spisu zřejmé, že byl žalobce k podstoupení lékařského vyšetření spojeného s odběrem vzorku žilní krve

vyzván ze strany policisty M. Kromě toho žalovaný poukázal na písemné vyjádření lékaře provádějícího odborné vyšetření, který vyhodnotil, že pro žalobce není odběr krve spojen s žádnými riziky pro zdraví. Přesto žalobce jeho provedení odmítl a požadovat odebrání vzorku moči.

9. Pokud se jedná o námitku absence právní úpravy opravňující požadovat po řidiči podstoupení lékařského vyšetření spojeného s poskytnutím vzorku krve, žalovaný se s touto argumentací neztotožnil. V této souvislosti připustil, že speciální právní předpis ve smyslu zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), explicitně nestanovuje, že může oprávněná osoba jednostranně zvolit druh biologického materiálu, který má být pro účely lékařského vyšetření poskytnut. Podle názoru žalovaného je proto nutné použít teleologického výkladu, podpořeného judikaturou.
10. Konkrétně žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 6. 2013, č. j. 17 A 2/2012-43, ve kterém byl vysloven právní názor, že nelze z příslušné právní úpravy dovozovat oprávnění řidiče, aby si sám zvolil, jaký druh biologického materiálu bude pro účely provedení lékařského vyšetření na výzvu policisty poskytnut. Stejně tak nelze dovozovat ani povinnost oprávněné osoby stanovit výzvu alternativně, tedy odběrem krve nebo jiného biologického materiálu. Pokud tak ovšem učiní, může být zákonná povinnost řidiče splněna poskytnutím kteréhokoliv vzorku z nabízených možností.
11. Podle názoru žalovaného je z podkladů založených ve správním spisu zřejmé, že byl žalobce policistou jednoznačně vyzván pouze k odběru krve, což koresponduje s vyjádřením lékaře provádějícího vyšetření, který kromě nesouhlasu žalobce neshledal žádný důvod, proč by nemohl být vzorek krve poskytnut. Uvedení zdravotního důvodu navíc z protokolu o lékařském vyšetření nevyplývá, přestože žalobce do oznámení přestupku uvedl, že má panický strach z jehel a infekce. Co se týče žalobcem doloženého odborného vyjádření, neprokazuje nic jiného, než že lze některými metodami orientačně propočítat ze vzorku moči minimální koncentraci alkoholu v krvi. Podle názoru žalovaného však zákon o silničním provozu předpokládá, že bude hodnota alkoholu v krvi stanovena exaktně.
12. Dále žalovaný doplnil, že bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí z hlediska porušené právní povinnosti správně uvedeno ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ve kterém je odkazováno na použití zvláštního právního předpisu (zákon o ochraně zdraví) pouze ve vztahu k podmínkám provedení lékařského vyšetření. Daná právní úprava proto byla vymezena až v odůvodnění rozhodnutí, což považoval žalovaný za dostatečné. Stejně tak se ztotožnil s výší uložených správních trestů, neboť odpovídá okolnostem případu a míře společenské škodlivosti.

III. Žaloba

13. Žalobce v žalobě předně poznamenal, že byly k jeho odvolání v napadeném rozhodnutí přezkoumávány pouze výroky prvostupňového rozhodnutí ohledně uznání viny za spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (tzn. odmítnutí podrobit se na výzvu lékařskému vyšetření) a uložených správních trestech.

14. Ve vztahu k údajnému spáchání přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se na výzvu oprávněné osoby lékařskému vyšetření v režimu zákona o ochraně zdraví žalobce dále uvedl, že nebylo jeho spáchání dostatečně prokázáno. Žalobce totiž lékařské vyšetření absolvoval, přičemž nebylo zjištěno, zda byla vůči němu učiněna výzva k odběru vzorku krve a který orgán veřejné moci tuto výzvu učinil. Současně se podle žalobce správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda je dáno zákonné zmocnění k tomu, aby mohl být řidič vozidla vyzván pod hrozbou sankčního postihu k poskytnutí konkrétního biologického materiálu.
15. K tomu žalobce doplnil, že během lékařského vyšetření opakovaně nabízel poskytnutí vzorku moči, což mu však bylo ze strany Policie ČR a zdravotnického personálu znemožněno. Nemohl tedy prokázat, že nebyl během řízení vozidla pod vlivem alkoholu, přestože lze tuto skutečnost zjistit rovněž ze vzorku moči, jak bylo ve správním řízení doloženo odborným vyjádřením.
16. Podle názoru žalobce může výzva oprávněné osoby směřovat pouze k poskytnutí biologického materiálu ve smyslu zákona o ochraně zdraví, kterým není pouze krev, ale také další tělní tekutiny včetně moči, která přepočtem hodnoty alkoholu v krvi umožňuje. Pokud tedy skutečně výzvu učinil policista či jiná oprávněná osoba, což nebylo podle žalobce zjištěno, byla nezákonná, pročez nelze její neuposlechnutí považovat za přestupek.
17. Žalobce je toho názoru, že měly správní orgány primárně vycházet ze speciálního právního předpisu, kterým je zákon o ochraně zdraví, jenž stanovuje jasné podmínky, oprávnění a povinnosti zainteresovaných subjektů. Z příslušných ustanovení pak vyplývá, že řidiče může k podrobení se lékařskému vyšetření vyzvat nikoliv lékař, ale pouze orgán veřejné moci, který však nemůže autoritativně určovat, jaký biologický materiál má být za tímto účelem poskytnut.
18. Žalobce sice připustil, že množství alkoholu v krvi lze pochopitelně nejsnadněji zjistit ze vzorku krve. To ovšem neznamená, že neexistují jiné možnosti, mezi které patří také využití vzorku moči za pomoci odpovídajících přepočtů. Pokud tedy správní orgány v rozporu s doloženým odborným vyjádřením implicitně tvrdily, že takový postup není možný, je jejich závěr nepřezkoumatelný.
19. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce namítal, že žádný právní předpis policisty neopravňuje vyžadovat po řidiči za účelem lékařského vyšetření výlučně poskytnutí vzorku krve. Pokud tedy bylo postupováno tímto způsobem, jedná se o nezákonný postup, který odporuje ústavnímu požadavku na legalitu výkonu státní moci.
20. Kromě nedostatků ohledně zjišťování skutkového stavu a právní kvalifikace dále žalobce namítal vady výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť v něm byl ve vztahu k vymezení porušené právní povinnosti uveden pouze odkaz na ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Z pohledu žalobce se jedná o nedostatečnou specifikaci, protože povinnost podrobit se lékařskému vyšetření odběrem krve vyplývá až ze speciálního právního předpisu, na který je zákonem o silničním provozu odkazováno.
21. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť bylo ve správním řízení postupováno v souladu se zákonem a při respektování práv obviněného z přestupku. Žalobní námitky korespondují s těmi, které byly uplatněny v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
23. Z toho důvodu se žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

24. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě brojil proti napadenému a prvostupňovému rozhodnutí pouze ohledně zjišťování skutkového stavu a právní kvalifikaci ve vztahu ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z toho důvodu se krajský soud při rekapitulaci obsahu spisové dokumentace zaměří pouze na podklady, které jsou pro posouzení viny žalobce za uvedený přestupek relevantní.
25. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 24. 11. 2017, ze kterých vyplývá, že se žalobce na výzvu policisty podrobil orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu pomocí přístroje Dräger. S ohledem na skutečnost, že byl rozdíl mezi naměřenými hodnotami (v časech 9:29 hod. - 0,33 ‰, 9:34 hod. - 0,41 ‰, 9:39 hod. - 0,34 ‰) větší než 10%, byl žalobce vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, což odmítl. K tomu žalobce do oznámení přestupku uvedl, že neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu a lékařskému vyšetření se podrobil. Odmítl pouze odběr krve, ze kterého má panický strach, a to rovněž kvůli riziku infekce. Proto požadoval odběr tělních tekutin, např. moči, což bylo lékařem odmítnuto.
26. V této souvislosti jsou součástí policejní dokumentace výtisky výsledků provedených dechových zkoušek a výzva k provedení vyšetření ke zjištění, zda je žalobce ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou ze dne 23. 11. 2017, č. j. KRPB-268753/PŘ-2017-060606. Z jejího obsahu vyplývá, že byl žalobce policistou nstržm. Bc. P. M. (uveden podpis a služební číslo 329317) poučen podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu a vyzván k odběru krve, což odmítl. Dále byl do správního spisu založen protokol o lékařském vyšetření žalobce a lékařská zpráva z Nemocnice TGM Hodonín, ze kterých vyplývá, že bylo lékařské vyšetření provedeno na žádost PČR, přičemž žalobce odběr krve odmítl.
27. Prvostupňový správní orgán si poté vyžádal písemné vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. O. H., který k věci uvedl, že žalobce byl policisty a zdravotní sestrou poučen o své zákonné povinnosti. Odběr krve nebyl proveden pouze z důvodu odmítnutí ze strany žalobce, jehož zdravotní stav ani jiný argument nebyl v tomto ohledu relevantní. Odběr vzorku moči neměl význam, neboť se z moči hladina alkoholu nestanovuje. Přesný průběh události si již MUDr. H. nepamatoval, ale žalobce měl uvádět, že ho od poskytnutí krve zrazuje jeho právník, přičemž má strach z jehel.

28. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 16. 1. 2018, proti kterému podal žalobce odpor. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a žalobce byl vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí.
29. K tomu žalobce zaslal písemné vyjádření ze dne 8. 3. 2018, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. Současně doložil odborné vyjádření MUDr. M. Z., Ph.D. z Ústavu soudního lékařství v Brně ze dne 20. 11. 2017, vydané ve vztahu k jiné právní (trestní) věci, ze kterého vyplývá, že lze orientačně propočítat minimální koncentraci etanolu v krvi z jeho koncentrace v moči.
30. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož neshledal prvostupňový správní orgán ve svém postupu žádné pochybení, postoupil věc žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
32. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
33. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
34. Žaloba **není důvodná**.
35. Ve vztahu k žalobním námitkám krajský soud předně uvádí, že mezi stranami není předmětem sporu, že se žalobce podrobil lékařskému vyšetření v souvislosti s předcházejícím provedením orientační dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu, přičemž současně odmítl z důvodu strachu z jehel a infekce odběr vzorku krve. Stejně tak není správními orgány rozporováno, že žalobce nabízel poskytnutí vzorku jiné tělní tekutiny, konkrétně moči, což mu nebylo umožněno. Podle žalobce nebylo spolehlivě zjištěno, kdo výzvu k odběru krve učinil, přičemž se jednalo o postup v rozporu se zákonem, což správní orgány ve svých rozhodnutích opomenuly.
36. Co se týče námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, krajský soud se neztotožňuje se závěrem žalobce, že není ze správního spisu zřejmé, kým byla výzva k odběru krve učiněna. Skutečnost, že byl žalobce vyzván ze strany Policie ČR, konkrétně nstržm. M., jednoznačně vyplývá z úředního záznamu ze dne 24. 11. 2017 a záznamu o odmítnutí výzvy ze dne 23. 11. 2017, č. j. KRPB-268753/PŘ-2017-060606. O věrohodnosti jednotlivých údajů svědčí rovněž skutečnost, že byl tento dokument žalobcem vlastnoručně podepsán. Jeho obsah navíc plně koresponduje s popisem průběhu lékařského vyšetření v rámci zdravotnické dokumentace.
37. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že sám žalobce si v tomto ohledu v žalobě poněkud protičeří. Zatímco v jejím úvodu skutkové závěry správních orgánů

zpochybňuje, posléze v bodu IV. výslovně uvádí, že: „Žalobce vinu na přestupku neakceptuje také proto, že policisté striktní pokyn k odběru krve vydali a neumožnili poskytnout vzorek moči, přestože žádný právní předpis je k takto konkrétnímu pokynu, omezenému jen na krev s neakceptováním vzorku moči, neopravňuje.“

38. Bez ohledu na tuto skutečnost je krajský soud toho názoru, že ze správního spisu spolehlivě vyplývá, že byla výzva učiněna nikoliv ze strany ošetřujícího lékaře, ale jedním ze zasahujících policistů. Tento závěr nelze zpochybnit pouze proto, že měl být žalobce o své zákonné povinnosti poučen nejen policisty, ale také zdravotnickým personálem, jak vyplývá z písemného vyjádření MUDr. H., které bylo do správního spisu dodatečně založeno. V této souvislosti lze dodat ve smyslu zásady *superfluum non nocet*, že pokud byl žalobce vyzván a poučen opakovaně, nemůže to způsobovat nezákonnost postupu příslušníků Policie ČR.
39. Stejně tak se zdejší soud neztotožnil s argumentací žalobce, že byla výzva policistů k podstoupení odběru vzorku krve nezákonná. Pokud se jedná o dotčenou právní úpravu, nelze v tomto ohledu bez dalšího vycházet z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť stanovuje pouze povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty nebo jiné oprávněné osoby vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
40. Jak bylo ze strany žalobce a správních orgánů shodně uvedeno, odkazuje zákon o silničním provozu na dnes již zrušený zákon č. 379/2005 Sb. Tento právní předpis byl ovšem v době spáchání přestupku neúčinný, neboť byl již dříve nahrazen zákonem o ochraně zdraví, který v ust. § 20 odst. 4 stanovuje, že za účelem stanovení krevních hladin alkoholu nebo jiných návykových látek pomocí specifických toxikologických metod se provede toxikologické vyšetření biologického materiálu odebraného v rámci odborného lékařského vyšetření.
41. Odborné lékařské vyšetření je v ust. § 2 písm. n) zákona o ochraně zdraví definováno jako cílené klinické vyšetření lékařem, včetně odběru biologického materiálu, za který se podle následujícího písmene daného ustanovení považuje vzorek žilní krve, moči, slin, vlasů nebo stěru z kůže nebo sliznic.
42. Žalobce poté s odkazem na danou právní úpravu nezpochybňuje oprávnění příslušníků policie ČR vyzvat řidiče k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, jak stanovuje ust. § 21 odst. 1 zákona o ochraně zdraví, ale namítá absenci zákonného zmocnění k jednostrannému určení druhu biologického materiálu, který má být za tímto účelem odebrán.
43. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že výše uvedená ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o ochraně zdraví sice výslovně nestanovují, zda může policista řidiče vozidla vyzvat k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem konkrétního biologického materiálu, v tomto případě krve. Je však třeba vycházet z účelu dané právní úpravy, jímž je možnost co nej přesněji ověřit, zda byl řidič během řízení vozidla pod vlivem alkoholu či nikoliv, pakliže nelze za tímto účelem použít orientační dechové zkoušky.
44. Přestože byl žalobce k odběru vzorku krve vyzván ze strany jednoho ze zasahujících policistů (viz výše), je z písemného vyjádření MUDr. H. (doručeno na podatelnu dne

15. 1. 2018) zřejmé, že odběr moči na žádost žalobce neprováděl proto, že se z ní hladina alkoholu nezjišťuje. Nelze pak přisvědčit argumentaci žalobce, že takový závěr je a priori nesprávný, a to s odkazem na odborné vyjádření ze dne 20. 11. 2017, podle kterého existují metody, jak lze hodnotu etanolu v krvi z moči vypočítat. Ostatně ani správní orgány tuto skutečnost nezpochybňovaly, ale pouze zdůraznily, že je tento druh výpočtu pouze orientační, protože je pro účely přestupkového řízení, kde se uplatňuje zásada v pochybnosti ve prospěch, logicky preferováno použití vzorku krve.
45. Bylo by proti smyslu skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pokud by si žalobce mohl libovolně volit druh biologického materiálu, který má být odebrán, resp. způsob, jakým bude jeho povinnost řidiče podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona splněna. Přijetí takového výkladu by totiž směřovalo k možnému zneužití za účelem vyhnutí se odpovědnosti za přestupek, pakliže by si řidič mohl nárokovat odběr biologického materiálu, ze kterého je přesné množství alkoholu v krvi obtížné či nepřesně zjištělé.
46. Dotčená ustanovení je proto nutné interpretovat způsobem, že je to ošetřující lékař, který je na základě svého vzdělání a odborné způsobilosti schopen určit, který biologický materiál má být pro účely odborného lékařského vyšetření použit (v tomto případě žilní krev), přičemž je povinností řidiče vozidla, aby jeho odběr na zákonnou výzvu policisty umožnil.
47. Obdobným způsobem se vyjádřil rovněž Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 25. 6. 2013, č. j. 17 A 2/2012-43 (všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), když judikoval, že: *Neumožňuje-li formulace výzvy oprávněné osoby výběr mezi více druhy vzorků biologického materiálu, splní adresát výzvy svou povinnost, již mu jako řidiči ukládá § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (tj. podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem) tak, že podstoupí odborné lékařské vyšetření v rozsahu cíleného klinického vyšetření a současně akceptuje konkrétní požadavek lékařky na odběr určitého druhu vzorku biologického materiálu a podrobí se mu. Jedinou výjimku představuje situace, že by vyšetření bylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.*
48. Krajský soud k tomu dodává, že mohou samozřejmě nastat situace, kdy nelze po řidiči vozidla poskytnutí vzorku krve požadovat. V zásadě se bude jednat o případy, kdy by bylo odběrem daného biologického materiálu zdraví řidiče reálně ohroženo. Přestože tato výjimka z dotčené právní úpravy přímo nevyplývá, je vhodné poznamenat, že byla z ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu vyřazena až přijetím novely zákona č. 233/2013 Sb., a to s účinností ode dne 17. 8. 2013.
49. V tomto kontextu lze poukázat také na názor Nejvyššího správního soudu, který s odkazem na důvodovou zprávu k poslaneckému návrhu zákona č. 233/2013 Sb. uvedl, že záměrem zákonodárce bylo mimo jiné zamezit častému zneužívání argumentu ochranou zdraví ze strany řidičů, kteří se měli kvůli podezření na řízení vozidla pod vlivem alkoholu podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 As 268/2014 – 55). Samotné vyšetření je navíc prováděno kvalifikovanou osobou, která může nejlépe a objektivně posoudit, zda představuje pro řidiče odběr krve zdravotní

riziko či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8 As 11/2007 – 56).

50. V nyní projednávané věci pak není předmětem sporu, že žalobce jako důvod nepodstoupení odběru žilní krve uváděl skutečnost, že má panický strach z jehel a infekce, což nepovažoval ošetřující lékař za relevantní. Stejně tak ve svém písemném vyjádření k dotazu prvostupňového správního orgánu uvedl, že zdravotní stav žalobce neměl na případné odebrání vzorku daného biologického materiálu žádný vliv.
51. Co se týče žalobcem uváděného strachu z jehel a infekce, ani krajský soud v nich nespatřuje reálné riziko ohrožení zdraví, a to navíc za předpokladu, kdy měla být krev odebrána zdravotnickým pracovníkem v prostředí nemocnice, tedy při dodržení odpovídajících hygienických podmínek. Nejvyšší správní soud ostatně v minulosti judikoval, že zcela obecné a ničím nepodložené obavy o zdraví, včetně tvrzeného strachu z jehel, nemohou řidiče zprostit odpovědnosti za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, pakliže zákonnou výzvu policisty neuposlechl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 As 268/2014 – 55).
52. Krajský soud je tedy toho názoru, že bylo žalobci spáchání daného přestupku spolehlivě prokázáno, protože na zákonnou výzvu policisty odmítl podstoupit odběr žilní krve za účelem posouzení toho, zda byl během řízení vozidla pod vlivem alkoholu či nikoliv, přestože nebylo s tímto odběrem spojeno žádné riziko pro jeho zdraví.
53. Dále se krajský soud neztotožňuje ani s námitkou žalobce ohledně vady výroku prvostupňového rozhodnutí, ve kterém má absentovat odkaz na ustanovení právních předpisů, která byla jednáním žalobce porušena. Žalobci bylo ve výroku mimo jiné kladeno za vinu spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a to porušením povinnosti řidiče vymezené v ust. § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Pokud se jedná o právní úpravu obsaženou v zákoně o ochraně zdraví (č. 65/2017 Sb.), upravuje v tomto případě pouze podmínky provedení příslušného vyšetření, pročez je dostačující, že byla vymezena a hodnocena až v rámci odůvodnění rozhodnutí.
54. Podpůrně lze odkázat rovněž na komentářovou literaturu, která k ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu uvádí, že se ve vztahu k němu ustanovení zákona č. 65/2017 Sb. použijí, pouze pokud jde o obsah a způsob provedení vyšetření, včetně úhrady nákladů s takovým vyšetřením spojených. Povinnost řidiče podrobit se takovému vyšetření a oprávnění k němu vyzvat nicméně vyplývá přímo z komentovaného ustanovení, které v tomto směru představuje lex specialis vůči obecné úpravě obsažené v zákoně č. 65/2017 Sb. (viz Kněžínek, J., Bušta, P. *Zákon o silničním provozu. Komentář*. § 5. 2016).

VII. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.